Κυριακή Ι' Λουκά: Ο αρχισυνάγωγος και η υποκρισία

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 2 Δεκεμβρίου, 2022

Στηλιτεύει τήν **ὑποκρισία** τοῦ ἀρχισυνάγωγου ὁ Χριστός μετά τή **θεραπεία μιᾶς συγκύπτουσας γυναίκας** ἡμέρα Σάββατο. Δέν χάρηκε μέ τό θαῦμα ὁ ἐπικεφαλῆς τῆς συναγωγῆς. Ἡ καρδιά του δέν εἶχε ἀγάπη, ἀλλά ἔμενε προσκολλημένος στήν τήρηση τοῦ νόμου καί τῶν ἐντολῶν του κατά γράμμα. Καί ἀντί νά δοξάσει τόν Θεό γιά τήν εὐλογία πού ἔδωσε σέ μία ταλαιπωρημένη ὕπαρξη, μέτρησε μέ τό μέτρο τῆς ὑποκρισίας τήν κίνηση τοῦ Χριστοῦ. Ἔπρεπε νά γίνει ἡ θεραπεία μιά ἄλλη ἡμέρα καί ὄχι τό Σάββατο. Ἡ θεραπεία ἦταν γι’ αὐτόν ἐργασία, ὄχι ἔκτακτη δωρεά τοῦ Θεοῦ, ὄχι ἐπαναδημιουργία τῆς ὕπαρξης τῆς γυναίκας καί δυνατότητα νά ξεκινήσει ἀπό τήν ἀρχή τή ζωή της. Κλειστά τά πνευματικά του μάτια. Δέν μποροῦσε νά δεῖ τήν κυρτωμένη ἀπό τό βάρος τῆς ἀσθένειας, ἀλλά καί τήν ταλαιπωρία δεκαοκτώ χρονῶν ψυχή, δέν μποροῦσε νά χαρεῖ γιά τή μεγάλη ἀλλαγή. Προκαλεῖ ἀπογοήτευση γιά τήν ἀδυναμία του νά ἀγαπήσει τόν συνάνθρωπό του. Καί δίνει ἀφορμή γιά προβληματισμό σχετικά μέ τήν ὑποκρισία τοῦ νά βλέπει κάποιος καί νά ἀπολυτοποιεῖ τό γράμμα τοῦ νόμου καί νά ἀρνεῖται νά δεῖ τό πνεῦμα πού ἐλευθερώνει.

Τό γράμμα καί τό πνεῦμα

Νόμος γιά τούς ἀνθρώπους πού πιστεύουν στόν Θεό εἶναι οἱ ἐντολές Του, τό Εὐαγγέλιο. Οἱ ἐντολές ἀκολουθοῦνται μέ τήν ἀκρίβεια πού περιγράφεται στούς κανόνες τῆς Ἐκκλησίας. Καί ἡ ἀκρίβεια ἀποτυπώνει τό γράμμα τοῦ νόμου. Ὅμως στήν πραγματικότητα, χωρίς τό γράμμα νά περιφρονεῖται, ὑπάρχει καί ἡ ὁδός τῆς οἰκονομίας. Ἡ θέαση τῶν ἐντολῶν ὑπό **τό πνεῦμα τοῦ Θεοῦ πού εἶναι ἡ ἀγάπη** , ἡ συγχώρεση, ἡ ἀποδοχή τῆς μετάνοιας. Ἔτσι συχνά οἱ χριστιανοί πάσχουμε ἀπό τήν ἀσθένεια τοῦ ἀρχισυνάγωγου, τήν **ὑποκρισία**. Ἐπειδή τηροῦμε ὡς πρός τή συμπεριφορά μας τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ, δέν βλέπουμε τήν καρδιά μας. Δέν βλέπουμε τούς λογισμούς μας, κάποτε καί τά κρυπτά μας. Ὅτι θέλουμε στούς ἀνθρώπους νά φαινόμαστε τυπικοί, ὅμως στόν κατ’ ἰδίαν βίο μας δέν τηροῦμε στήν πραγματικότητα τίς ἐντολές. Ἄλλοτε συμβαίνει νά μένουμε στίς λεπτομέρειες τῆς ἀκριβοῦς τήρησης τῶν νόμων, στή νηστεία, στήν προσευχή, στήν ἐλεημοσύνη, στήν καλή συμπεριφορά, ὅμως ἡ καρδιά μας δέν ἔχει ἀγάπη. Εἶναι εὔκολη στήν κατάκριση καί τήν ἀπόρριψη τοῦ ἄλλου. Συγκρίνουμε τή συμπεριφορά μας μέ τή στάση τοῦ ἄλλου καί δικαιώνουμε τόν ἑαυτό μας, μέ ἀποτέλεσμα νά λείπει ἡ ταπείνωση ἀπό τή ζωή μας καί νά

ἀδυνατοῦμε νά χαροῦμε μέ ὅ,τι καλό συμβαίνει στόν ἁμαρτωλό.

Ὅπως ὁ ἀρχισυνάγωγος, κάποτε ἔχουμε τήν αἴσθηση ὅτι κατέχουμε τήν ἀλήθεια καί φτάνουμε στό σημεῖο νά διεκδικοῦμε γιά τούς ἑαυτούς μας τόν ρόλο τοῦ δικηγόρου τοῦ Θεοῦ, τόν ρόλο τοῦ σταυροφόρου ὑπερασπιστῆ τῶν «δικαίων» τοῦ Θεοῦ ἔναντι ὅλων τῶν ἄλλων. Βάζουμε δυσβάστακτα φορτία στούς ὤμους τῶν ἀνθρώπων, γιά νά δικαιώσουμε τούς ἑαυτούς μας. Καί ὅταν μᾶς ὑποδεικνύεται ἀπό τόν Θεό μέ διάφορους τρόπους ὅτι ἡ πορεία μας δέν εἶναι σωστή, εἴμαστε ἕτοιμοι νά ἀπορρίψουμε καί τόν ἴδιο τόν Θεό. Διεκδικοῦμε τόν ρόλο τοῦ «Μεγάλου Ἱεροεξεταστῆ» (Ντοστογιέφσκυ) πού θέλει νά διορθώσει τόν Θεό καί τήν Ἐκκλησία καί νομίζουμε ὅτι κατέχουμε τήν ἀλήθεια μέ τόν φαρισαϊσμό μας.

Μοιραζόμαστε χαρά καί λύπη

Γι’ αὐτό καί λησμονοῦμε ὅτι **ἡ χαρά τοῦ ἀδελφοῦ μας, ὅπως καί ἡ λύπη του, εἶναι χαρά καί λύπη δική μας**. Ὅτι γι’ αὐτό κληθήκαμε στή ζωή τοῦ Θεοῦ καί τῆς Ἐκκλησίας. Γιά νά μποροῦμε **νά ἐξερχόμαστε ἀπό τόν ἑαυτό μας**, νά προσευχόμαστε καί νά στηρίζουμε τούς δοκιμαζόμενους, νά τούς παρηγοροῦμε μέ τήν ἀγάπη μας, ἀλλά καί νά μετέχουμε στή χαρά καί τήν εὐλογία πού λαμβάνουν στή ζωή τους μέ γενναιόδωρη καρδιά καί ὄχι μέ μιζέρια καί ἀστερίσκους. Ἄν θεωροῦμε τούς ἑαυτούς μας ἐντάξει ἔναντι τοῦ Θεοῦ, τότε εὔκολα κλείνουμε τήν καρδιά μας καί ξεχνοῦμε πώς **ὅ,τι κάνουμε στή ζωή μας μέ τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ γίνεται!** Γι’ αὐτό χρειάζεται, γιά νά νικηθεῖ τό πνεῦμα τῆς ὑποκρισίας, νά γίνει ἡ καρδιά μας ἀνοιχτή στήν ἀγάπη καί εὔκολη στό νά συνδράμει τούς ἄλλους στόν σταυρό τους, ἀλλά καί στό νά συγχαρεῖ μέ τήν ἀνάστασή τους.

Νέο ξεκίνημα

Ὁ πολιτισμός μας τόσο ἔναντι τοῦ Θεοῦ ὅσο καί ἔναντι τοῦ συνανθρώπου εἶναι σήμερα ἕνας **πολιτισμός ὑποκρισίας**. Παρουσιάζει νόμους, οἱ ὁποῖοι δέν ἔχουν νά κάνουν μέ τή βαθύτερη ἀνάγκη τοῦ ἀνθρώπου νά μοιράζεται καί νά ἀγαπᾶ, ἀλλά μέ τά **συμφέροντα τῶν ἑκάστοτε ἰσχυρῶν**. **Βλέπει τήν πίστη ὡς χρήσιμη μόνο γιά τή μετά θάνατον ζωή ἤ γιά τήν ἀντιμετώπιση τῶν ὑλικῶν ἀναγκῶν τοῦ ἀνθρώπου. Ἀρνεῖται νά τῆς ἀναγνωρίσει τό γεγονός ὅτι τρέφει πνευματικά τόν ἄνθρωπο καί ὅτι οἱ ἀξίες καί ὁ τρόπος ζωῆς πού προτείνει καί βιώνει χτίζουν μία κοινωνία στηριγμένη στήν ἀγάπη καί τήν ἐλευθερία, δηλαδή στήν ὑπαρξιακή ἀλλαγή τοῦ ἀνθρώπου μέ σκοπό νά μπορεῖ νά λυτρωθεῖ ἀπό τά δεσμά τοῦ ἐγωκεντρισμοῦ καί τοῦ θανάτου. Ἀντικαθιστᾶ τήν πίστη μέ ἕναν ψευτοανθρωπισμό**, ὁ ὁποῖος καταρρέει μπροστά στά συμφέροντα τῶν ἰσχυρῶν.

Ἡ Ἐκκλησία μᾶς καλεῖ νά ἀνοίξουμε τήν καρδιά μας στό πνεῦμα πού ἐλευθερώνει.

Νά περιορίσουμε τήν ὑποκρισία πού μᾶς κάνει νά μήν ἀναγνωρίζουμε τίς δωρεές τοῦ Θεοῦ, **αὐτοαναγορευόμενοι σέ τιμητές τῶν πάντων**. Μόνο ἔτσι θά μπορέσουμε νά ἔχουμε ἕνα νέο ξεκίνημα καί στή ζωή μας καί στήν κοινωνία μας.

π. Θ. Μ.

(Πηγή: "Φωνή Κυρίου" ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 49 (3523), Αποστολική Διακονία της Εκκλησίας της Ελλάδος)